

[Rasting.]

har stået ham nær, navnlig når han ikke har kunnet oprette testamente, eller formuen hidrører fra en fælles slægtning.“

Der er altså i dette udkast, hvad jeg ville kalde plastre på såret. Det er således, at staten skal bruge disse midler til at afhjælpe de mest graverende tilfælde, hvor man har gjort indgreb i den private arveret.

I forbindelse dermed vil jeg gerne fremhæve, at der både i arvelovskommissionen og ved behandlingen af det i sin tid af justitsminister Elmquist fremsatte arvelovsforlag var tale om, at de midler, som staten på denne måde fik, skulle indgå i en almindelig arvefond, således som tilfældet er i Sverige, hvor den del af arven, der tilfalder staten, bliver anvendt til ungdommens uddannelse. Jeg tror, den højtærede minister vil være enig med mig i, at de beløb, der her er tale om for 4. og 5. arveklassens vedkommende, og som er nævnt i ministerens fremsættelsestale, ikke er ganske ubetydelige. Når vi nu tænker tilbage, blot et år eller halvandet, på vor behandling af den institution, der hed Ungdommens Uddannelsesfond, vil vi genkalde os, hvilke vanskeligheder der var forbundet med ved hjælp af tipsfondens midler at holde beløbet oppe i en højde, der var nogenlunde anstændig.

Jeg udkaster her den tanke til velvillig overvejelse, om man ikke bør gå en vej, der minder om det, man har i Sverige, og minder om de antydninger, som vi finder i arvelovskommissionens forslag, og som genkalder Ungdommens Uddannelsesfond i vor erindring. Altså med andre ord, at de beløb, der indvindes ved, at staten afskærer dele af den legale arveret ifølge loven, ikke går ind i det almindelige bundløse kar, den store fiscus, den store statskasse, men at man tilgodeser opdragelsesformål eller andre sådanne formål i ungdommens interesse.

Jeg mener ikke, at dette problem kan løses 1-2-3; jeg tror, vi kommer til at tage det op i et udvalg, og jeg vil slutte, som jeg begyndte, med at tilsige den højtærede minister mit partis velvillige og interesserede behandling af disse problemer.

Johs. Christiansen: Man må give det ærede medlem fru Edel Saunte ret i, at det er en bedaget gamling, vi har med at gøre her,

forsåvidt som det drejer sig om den gamle arveforordning af 1845. Men med hensyn til arveklasserne er klokken altså nu faldet i slag. De udtalelser, som ærede ordførere for mig har fremsat, tyder jo på — synes jeg — at ministeren kan vente en særdeles velvillig behandling af det foreliggende lovforslag, og en sådan behandling skal også jeg med det samme tilsige fra vor side.

Lovforslaget tilsigter ikke nogen samlet arvelovgivning. Jeg forstod nok på det ærede medlem fru Edel Saunte, at det havde været velset; men jeg for mit vedkommende kan udmærket godt forstå den højtærede justitsministers tanke: at det vil være praktisk og rigtigt at afvente resultatet af det kommissionsarbejde, som nu foregår på inter-nordisk plan.

Jeg forstod på det ærede medlem hr. Lorentzen, at han i og for sig ikke nærede overdrevne forventninger til resultatet af dette nordiske samarbejde. Det beklager jeg i nogen grad, for det forekommer mig, at på alle de områder, hvor det er naturligt, at vi søger et sådant samarbejde aktualiseret og effektiviseret, bør vi også bidrage vort dertil. Nu er jeg ikke ekspert i arveret, men det forekommer mig dog ikke usandsynligt, at man også på dette lovgivningsområde har muligheder for at finde frem til noget fælles. Derfor er jeg ganske enig med den højtærede justitsminister, når han ikke er gået videre i denne omgang end til det, der omfattes af det foreliggende lovforslag.

Hvad det angår at skære 5. og 4. arveklasse bort, er jeg ganske med på holdet — hvis jeg må bruge det udtryk. De bemærkninger, der er gjort til forslaget, og de oplysninger, som ministeren fremkom med ved lovforslagets fremsættelse, viser med al mulig tydelighed, at der ikke er noget rimeligt forhold mellem skifteretternes store besværligheder og det udbytte, som sådanne arvinger får ud af det pågældende bo. Det synes jeg derfor ikke man skal tvistes om, og såvidt jeg har forstået, er der da endnu heller ingen, der har holdt på disse to arveklasser, selvom jeg forstod på den sidste ærede ordfører (Rasting), at der var nogen betænkelighed, som man nu skulle se at komme over — men mon ikke det lykkes?

Hvad angår 3. arveklasse, ved jeg for